A doua zi bunicuţa nici nu mai putea vorbi. Tuşea mereu şi abia răsuflia din greu.

Lia şi Săndel ţinură sfat, lângă vatra fără foc.

Săndel luase o hotărîre, ca după mintea lui.

Vorbi, plin de nădejde:

— Eu mă duc înaintea lui Moş Crăciun !... Mă duc să-l aştept în stradă... Când îl văd, îl trag de haină şi îl rog frumos să vină la noi... Nu-i cer să ne-aducă daruri şi nuci poleite... Să vină şi să vadă ce are bunicuţa noastră... El e bătrân şi învăţat... A văzut multe şi trebue să ştie leacuri de boli... Poate e şi doctor ?... Pe urmă dacă bunicuţa se face sănătoasă, se ridică din pat... Se duce la vecină cu mânuşile împletite şi vine acasă cu lapte, cu pâine şi cu lemne pentru foc.

— Atunci merg şi eu cu tine !... spuse Lia. Il rugăm amândoi. Are să se îndure de noi. El ştie că am fost cuminţi şi ascultători...

— Bunicuţo, noi plecăm !

Bunicuţa nu auzea. Tuşea şi gemea.

Lia şi Săndel se ajutară unul pe altul, ca să se îmbrace în hăinuţele lor sărace. S'au îmbumbiaţ cum i-au ajutat puterile. Apoi, ieşiră tiptil.

Abia au izbutit să închidă uşa la loc. Aşa de aprig o smulgea vântul ! Aşa de grozav le-o înşfăca viscolul din mânuţele lor slăbuţe ! Au împins amândoi cu spatele. In sfârşit, cu mare greu au izbutit.

Afară în stradă, vântul ridicase troiene cât casa. Şi viscolul începu să-i izbească în ochi, cu zăpada mă runtă şi îngheţată, care înţeapă ca vârfurile de ac.

— Eu spun, să căutăm casa unde a dus omul de ieri, brăduţul ! zise Lia. Il aşteptăm pe Moş Crăciun, afară la uşă... Când are să vină, îl oprim şi-l rugăm...

— Nu ! se împotrivi Săndel. Eu cred că e mai bine să-i ieşim înainte, la marginea oraşului. Mergem acolo şi-i ieşim în cale. Il rugăm să vină mai întâi la noi !...

Lia, s'a supus !

— Bine, dacă zici tu !

Şi au pornit prin viscol, spre marginea oraşului. Luptau cu troienele, se înfundau în nămeţi până la brâu, lunecau şi iar se ridicau.

Vântul se năpustea îndată, să-i arunce iarăşi jos.

— Eu nu mai pot de frig... scânci Lia. Mi-au îngheţat mâinile.

— Bate-le tare, peste umeri ! Aşa cum fac eu ! o îndemnă Săndel.

Băieţaşul îşi bătea mâinile îngheţate, izbindu-le să desmorţească sângele aşa cum a văzut că fac birjarii şi tăietorii de lemne.

Au mers un timp. Casele nu se mai zăreau prin vârtejurile de viscol. Pe urmă acoperişurile au început să se rărească. Se apropiau de marginea oraşului. Incă o casă... Cea din urmă.

Iar de acolo înainte, se întindea şoseaua pe câmpuri.

Dar şoseaua nu se mai vedea. Se înălţau numai stâlpii de telegraf şi sârmele.

Drumul era ascuns sub zăpadă. Şi viscolul vâjâia mai înfricoşat. Aci era el stăpân. Mătura valuri de omăt, le rostogolea şi le zidea în troiene înalte cât casa.

Cei doi copii, înnotau în zăpadă până la brâu.

— Eu nu mai pot ! Să ne oprim aci... se ruga Lia.

Erau lângă un tufiş negru şi uscat, desvoltaţ din nămeţi de vântoasă.

Sârmele de telegraf tremurau deasupra. In ele gemea vântul, ca în nişte coarde întinse.

După un timp, Lia întrebă cu îngrijorare :

— Şi dacă nu vine Moş Crăciun, pe drumul acesta ? Dacă intră în oraş pe altă stradă ?

— Aşa ceva nu se poate !... rosti Săndel. Pe aci e şoseaua care pleacă dela Bucureşti... Acolo sunt prăvălii mari... De acolo, trebue să vină Moş Crăciun, cu desagele sale pline...

— Dacă zici tu, aşa este !... încuviinţă Lia.

Pe urmă, scânci, strângându-se lângă Săndel.

— Mi-e frică şi mi-e frig !... Incepe să se facă seară. Dacă nu vine Moş Crăciun ?...

— Nu se poate să nu vină ! Ţi-o spun eu. Să ştii că mai întâi s'a oprit în celălalt oraş. Intâi împarte daruri la copiii de acolo...

O pasăre neagră sbură prin viscol, croncănind în jurul lor.

Lia şopti :

— Poate e o pasăre măiastră, ca în basmele bunicuţei ? Poate că înţelege limba oamenilor ?... Hai s'o rugăm !...

Fiindcă erau micuţi şi neştiutori, fiindcă mai credeau în basme şi în păsări măiestre, s'au rugat amândoi:

— Pasăre neagră !... Pasăre măiastră !... Sboară tu înaintea lui Moş Crăciun şi spune-i că-l rugăm să vie mai repede ! Spune-i că suntem doi copilaşi săraci şi n'avem străiţe groase pe noi. Spune-i că ne este tare frig şi că îngheţăm aşteptându-l... Roagă-l şi tu să vină mai repede, fiindcă bunicuţa e foarte bolnavă... foarte bolnavă... Haide, pasăre neagră !... Hai, grăbeşte, pasăre bună !...

Dar pasărea neagră, nu era o pasăre bună. Ea croncăni în jurul copiilor. Pe urmă sbură.

Sbură, nu spre partea de unde copiii aşteptau să vină Moş Crăciun.

Sbură croncănind, spre cuiburile unde se aflau alţi corbi.

— Aceasta nu-i o pasăre bună ? Nu-i pasăre măiastră ! suspină Lia. E o pasăre rea !.. N'avem ce aştepta dela dânsa... Mi-e frig şi mi-e frică !...

— Incepe să-mi fie şi mi-e frig ! mărturisi Săndel.

— Sssst ! Taci !... ridică Lia, degetul îngheţat. Mi se pare că aud zurgălăi de sanie... Vine o sanie încoace !...
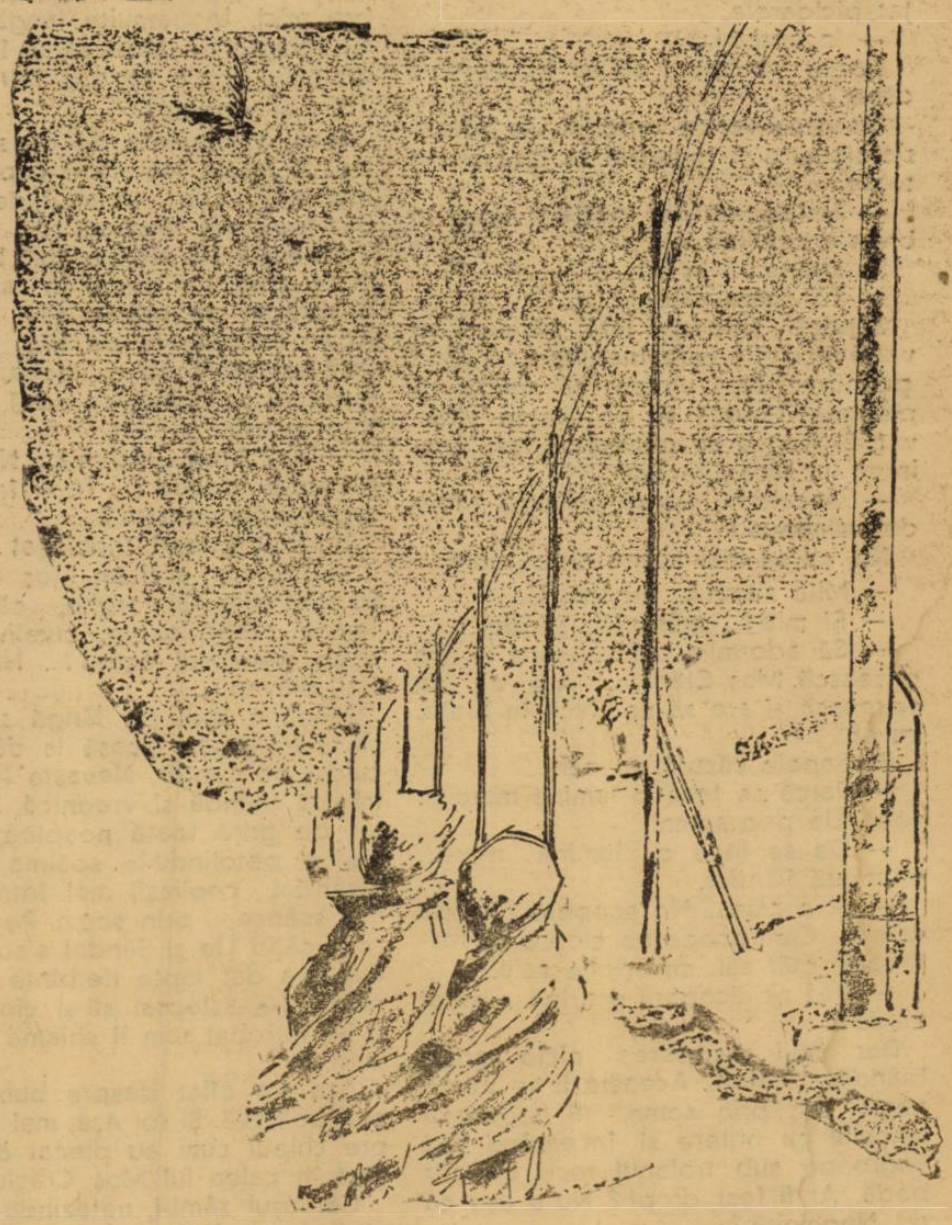
(urmare în pag. 12)